

АГАТА КРИСТИ
СЛУЧАЯТ С ДАМАТА, КОЯТО
СЕ НАМИРАШЕ В БЕДА

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Звънецът върху бюрото на господин Паркър Пайн дискретно избръмча.

— Да, моля? — обади се великият мъж.

— Една млада дама желае да се срещне с вас — събщи секретарката му. — Няма предварително уговорена среща.

— Поканете я в кабинета ми, госпожице Леман. — След миг се здрависваше с посетителката. — Добър ден. Седнете, моля!

Девојката седна на стола и вдигна поглед към него. Беше хубава и много млада. Имаше тъмна чуплива коса. Къдриците ѝ стигаха до раменете. Всичко в нея показваше изискан вкус — от бялата плетена шапчица на главата ѝ до ажурените чорапи и изящните обувки. Личеше ѝ, че е напрегната.

— Вие ли сте господин Паркър Пайн? — попита тя.

— Да, аз съм — отвърна той.

— Същият, който публикува обявата?

— Да, същият.

— И казвате, че ако хората не са... не са щастливи, трябва да дойдат при вас?

— Да.

Тя направи решителната крачка:

— Е добре, аз съм ужасно нещастна. Реших да дойда при вас, за да видя... просто да видя!

Господин Паркър Пайн чакаше търпеливо. Знаеше, че историята не свършва дотук.

— Аз... аз имам голям проблем! — Тя нервно склучи пръстите на ръцете си.

— Разбирам. Смятате ли, че бихте могли да ми разкажете? — попита я той.

Девојката явно се колебаеше, втрепенена в господин Паркър Пайн. После с отчаяна решителност внезапно заговори:

— Да, ще ви разкажа! Вече реших! Тази история ужасно ме притеснява... Не знаех какво да направя, нито към кого да се обърна... И тогава видях вашата обява! Отначало реших, че е някакво шарлатанство, но продължих да мисля за нея. Звучеше ми някак успокояващо. Дойде ми на ум, че няма нищо лошо да отида и сама да видя. Винаги бих могла да намеря някакво извинение и да си тръгна, ако... ако... Е, ако не става...

— Именно, именно — съгласи се господин Паркър Пайн.

— Виждате ли, трябва да се доверя на някого — продължи девойката.

— И почувствахте, че можете да ми се доверите? — усмихна ѝ се той.

— Странно е, но наистина е така — рече момичето, без да осъзнава неучтивостта на думите си. — И то без да знам каквото и да било за вас! Но съм сигурна, че мога да ви имам доверие!

— Уверявам ви — заяви господин Паркър Пайн, — че няма да злоупотребя с него.

— И такъв случай ще ви разкажа всичко. Името ми е Дафни Сейнт Джон.

— Госпожица Сейнт Джон?

— Госпожа Сейнт Джон. Омъжена съм.

— Пфу! — измърмори господин Паркър Пайн, ядосан на себе си, че не забеляза платинената халка на средния пръст на лявата ѝ ръка. — Много глупаво от моя страна!

— Ако не бях омъжена — продължи девойката, — не бих се тревожила толкова много. Искам да кажа, нямаше да е от толкова голямо значение. Но само като си помисля за Джерълд... именно чук е големият проблем.

Тя затършува из чантата си, извади нещо и го подхвърли на масата. Проблясвайки, то се изтърколи пред господин Паркър Пайн.

Беше платинен пръстен с огромен диамант.

Господин Паркър Пайн взе пръстена, отиде до прозореца, драсна с диаманта по стъклото. После сложи на окото си бижутерска лупа и внимателно го разгледа.

— Изключително красив камък — отбеляза той, като се върна на бюрото си, — и според мен струва поне две хиляди лири.

— Да! И е краден! аз го откраднах... Взех го, а сега не зная как да го върна.

— Мили Боже! — възкликна господин Паркър Пайн. — Колко интересно!

Клиентката се разплака и зарови лицето си в една странно неподходяща за елегантния ѝ външен вид носна кърпичка.

— Хайде, хайде. Всичко ще се оправи — успокои я господни Паркър Пайн.

Девојката изтри сълзите от очите си и подсмръкна.

— Дали? — промълви тя. — Мислите ли, че наистина ще се оправя?

— Разбира се! А сега ми разкажете цялата история.

— Всичко започна с това, че бях малко притеснена с парите. Знаете ли, аз съм ужасно екстравагантна, а Джерълд се дразни! Джерълд е съпругът ми. Той е доста по-възрастен от мен и има хъм, доста пуритански възгледи. Според него да се вземат паря назаем е ужасно. Затова не му казах. Отидох с няколко приятели в „Льо Туке“. Мислех си, че може да спечеля и да върне парите. Отначало наистина печелех. След това започнах да губя, но реших, че трябва да продължа. Продължих и...

— Добре, добре — каза господин Паркър Пайн. — Не е нужно да навлизате в подробности. Загазили сте здравата. Прав ли съм?

Дафни Сейнт Джон кимна с глава.

— Вече съвсем не можех да кажа на Джерълд. Той мрази хазарта. О, бях ужасно объркана! Заминахме да погостуваме на семейство Дортхаймър близо до Гобъм. Господин Дортхаймър е много богат, разбирате ли. С жена му Наоми ходехме заедно на училище. Тя е хубава и много мила. Докато бяхме у тях обковът на пръстена ѝ се разхлаби. Сутринта, когато си тръгнахме, ме помоли да го взема със себе си в града и да го оставя при нейния златар на „Бонд стрийт“. — Дафни замълча.

— И така, стигнахме до най-трудната част. Продължете госпожо Сейнт Джон — подкани я господин Паркър Пайн.

— Нали няма да кажете на никого? — погледна го умолително тя.

— Тайните на моите клиенти са свещени. Впрочем, вече ми казахте достатъчно, за да мога евентуално и сам да се досетя за края на историята.

— Така е. Добре тогава. Много ми е неприятно да го кажа, всичко изглежда толкова ужасно. Отидох на „Бонд стрийт“. Там има още един бижутерски магазин, „Виро“. В него... правят дубликати на бижута. Изведнъж си загубих ума. Занесох им пръстена и казах да ми направят точно копие. Обясних, че заминавам за чужбина и не искам да вземам със себе си истински бижута. Те го приеха като нещо съвсем нормално. И така, взех дубликата с фалшивия камък. Беше толкова

добре направен, че просто не можеше да се различи от истинския. Изпратих го с препоръчана поща на лейди Дортхаймър. Имах кутийка с името на бижутера и успях да придам на пакетчето автентичен вид. Веднага занесох истинския пръстен в заложната къща. — Тя скри лице в ръцете си. — Как можах да го направя! Как *можах*! Да стана обикновена, долна и подла крадла...

Господин Паркър Пайн се прокашля.

— Мис ля, че все още не сте приключил и разказа си — отбеляза ТОЙ.

— Не, не съм. Знаете ли, това се случи преди около шест седмици. Изплатих дълговете си и уредих сметките си, но през цялото време се чувствах ужасно. Тогаваш почина една моя възрастна братовчедка и наследих малко пари. Първото нещо, което направих, беше да освободя злочастния пръстен от заложната къща. Е, това се уреди. Ето го пръстенът. Но възникна едно ужасно затруднение.

— Какво е то?

— Скарахме се със семейство Дортхаймър. Заради някакви акции, които Джерълд закупи под влияние на сър Рубън. Загуби доста пари с тях и по този повод каза на сър Рубън много неприятни неща... О, беше ужасно! И сега, нали разбирате, аз не мога да върна пръстена.

— Не можете ли да го изпратите анонимно на лейди Дортхаймър?

— Така всичко ще се разкрие. Тя ще провери другия пръстен, ще открие, че е фалшив и ще се досети какво съм направила...

— Нали ви е приятелка? Защо не ѝ кажете истината и не я помолите да ви прости?

Госпожа Сейнт Джон поклати глава.

— Не сме толкова близки. Когато става дума за бижута и пари, Наоми е направо желязна. Може би няма да заведе дело срещу мен, ако ѝ върна пръстена, но ще каже на всички какво съм направила и това ще ме погуби. Ако Джерълд узнае, никога няма да ми прости. О, всичко е толкова ужасно! — Тя отново се разплака. — Непрекъснато мисля, но не мога да измисля как да постъпя! Господин Пайн, вие не можете ли да направите нещо?

— Мога да направя няколко неща — каза Паркър Пайн.

— Наистина ли?

— Разбира се. Предложих ви най-простото, защото според дългия ми опит то се е оказвало винаги най-доброто. Така се избягват непредвидените усложнения. Но виждам, че имате сериозни възражения. Засега никой, освен вас не знае за злощастния случай, нали?

— И вие — отвърна госпожа Сейнт Джон.

— Аз не влизам в сметката. В такъв случай вашата тайна е запазена. Необходимо е само пръстените да бъдат разменени така, че това да не предизвика съмнения.

— Да — каза нетърпеливо девойката.

— Няма да е трудно. Ще е необходимо само малко време, да обмислим най-добрият начин...

— Няма никакво време за губене! — прекъсна го тя. — Точно това ме влудява. Тя има намерение да даде пръстена на бижутер, за да го преработят.

— Откъде знаете?

— Съвсем случайно. Обядвах с една жена онзи ден и се възхитих от пръстена ѝ с голям смарагд. Тя ми каза, че това бил най-новата мода и Наоми Дортхаймър иска да преправи своя диамантен пръстен по същия начин.

— Което означава, че се налага да действваме бързо — отбеляза замислено господин Паркър Пайн. — Трябва да си осигурим достъп до къщата. Обслужващият персонал не е подходящ. На слугите не е позволено да се докосват до ценните бижута. Госпожо Сейнт Джон, имате ли някаква идея как да го направим?

— Ами, Наоми дава голям прием в сряда. Искала да наеме професионални танцьори, както ми спомена онази моя приятелка. Не знам дали вече е успяла да намери...

— Предполагам, че това би могло да се уреди — каза господин Паркър Пайн. Ако танцьорите вече са уговорени, ще ни струва само малко по-скъпо. И още нещо, случайно да знаете къде се намира главното електрическо табло?

— Случайно *знам*, защото веднъж един бушон изгоря, когато слугите бяха вече легнали. Намира се във входното антре и е скрито в малък шкаф.

По молба на господин Паркър Пайн тя нарисува скица.

— Така. Всичко ще бъде наред. Не се тревожете, госпожо Сейнт Джон — успокой я той. — А пръстенът? Сега ли ще ми го дадете или ще го задържите в себе си до сряда?

— Мисля, че е по-добре да остане в мен.

— И повече не се тревожете! — посъветва я отново господин Паркър Пайн.

— А вашата... такса? — запита стеснително тя.

— Този въпрос може да почака. В сряда ще ви кажа какви разходи са били направени. Цената ще бъде разумна, уверявам ви. — Той я изпрати до вратата, след което натисна звънеца на бюрото си. — Изпратете Клод и Маделин при мен.

Клод Лътъръл беше един от най-прекрасните платени партньори за танци в Англия. Маделин де Сара беше една от най-прелъстителните жени.

Господин Паркър Пайн ги огледа одобрително.

— Деца мои — започна той, — имам работа за вас. Ще бъдете световноизвестна двойка професионални танцьори. Сега слушай внимателно, Клод, и се постарай да запомниш всичко...

Лейди Дортхаймър беше доволна от подготовката на бала, който даваше. Провери подредбата на цветята и я одобри, даде няколко последни нареждания на икономата и сподели със съпруга си, че до този момент всичко върви така, както трябва.

Имаше само едно малко разочарование. В последния момент се оказа, че Михаел и Хуанита, танцьорите от „Червеният адмирал“ не могат да изпълнят поетия ангажимент, защото Хуанита си навехнала глезена. Вместо тях изпращат двама нови танцьори (поне така казаха по телефона), които предизвикали фурор в Париж.

Танцьорите пристигнаха и лейди Дортхаймър ги одобри. Вечерта вървеше великолепно. Жул и Санча представиха програмата си, която се оказа направо сензационна. Най-напред изиграха буен танц от Испанската революция. Следващият се наричаше „Сънят на неудачника“. Завършиха с изключително изпълнение на модерни танци.

„Кабаретната програма“ приключи и започнаха танците.

Красивият Жул покани лейди Дортхаймър. Двамата се понесоха по дансинга. Лейди Дортхаймър никога не бе имала такъв великолепен партньор.

Сър Рубън потърси съблазнителната Санча, но напразно. Нямаше я в балната зала.

Тя стоеше в антрето до малкия шкаф, с очи вперени в украшения със скъпоценни камъни часовник на ръката ѝ.

— Вие не сте англичанка! Не е възможно англичанка да танцува по този начин — промълви Жул в ухото на лейди Дортхаймър. — Приличате на ефирна нимфа, понесена от вятъра. *Drouskcka petrovka navarouchi*.

— На какъв език е?

— На руски — излъга я Жул. — Казах ви на руски нещо, което не бих се осмелил да ви кажа на английски.

Лейди Дортхаймър затвори очи, Жул я притисна още по-плътно към себе си.

Внезапно лампите угаснаха. В тъмнината Жул наведе глава целуна ръката, която лежеше върху рамото му. Тя се опита да издърпа, но той я задържа и я поднесе отново към устните си. В този миг един пръстен се изхлузи от пръста ѝ и падна в ръката му.

На лейди Дортхаймър ѝ се стори, че измина само секунда преди лампите да светнат отново. Жул ѝ се усмихна.

— Пръстенът ви — каза той. — Изплъзна се от ръката ви. Ще ми позволите ли? — Той го постави отново на пръста ѝ, а очите му ѝ говореха хиляди неща.

Сър Рубън изкоментира спирането на тока:

— Подобно нещо може да направи само един идиот. Предполагам, че е искал да си направи шега.

Лейди Дортхаймър не прояви интерес към темата. Минутите в тъмното ѝ се бяха сторили прекрасни.

Когато господин Паркър Пайн пристигна в кантората си в четвъртък сутринта, госпожа Сейнт Джон вече го очакваше.

— Поканете я в кабинета ми — нареди той.

— Е? — Госпожа Сейнт Джон изгаряше от нетърпение.

— Изглеждате бледа — рече неодобрително той.

Тя разтърси глава.

— Снощи не можах да спя. Питам се...

— Ето ви сметката за разходите. Билети за влака, костюми и десет лири за Михаел и Хуанита. Общо шестдесет и пет лири и седемнайсет шилинга.

— Добре, добре. Но снощи всичко благополучно ли мина? Направихте ли каквото трябваше?

Господин Паркър Пайн я погледна учудено.

— Уважаема госпожо, разбира се, че всичко мина благополучно. Мислех, че сте разбрали.

— Какво облекчение! Страхувах се, че...

Господин Паркър Пайн поклати глава укоризнено.

— В тази кантора проявяваме непоносимост към думата „Провал“. Не съм ли убеден, че ще успея, изобщо не се заемам със случая. Но ако се заема, успехът е само въпрос на време.

— Тя наистина ли си получи пръстена обратно и не заподозря нищо?

— Не. Операцията беше проведена много деликатно.

Дафни Сейнт Джон въздъхна.

— Не можете да си представите колко ми тежеше. Какво казахте за разходите?

— Шестдесет и пет лири и седемнадесет шилинга.

Госпожа Сейнт Джон отвори чантата си и отброи парите.

Господин Паркър Пайн ѝ благодари и написа разписка.

— Ами вашата такса? — попита Дафни. — Това са само разходите.

— За този случай няма да взема нищо.

— О, господин Пайн! *Наистина* не бива...

— Уважаема госпожо, настоявам. Няма да взема дори едно пени. Би било срещу моите принципи. Вземете си разписката. А сега... — С усмивка на доволен фокусник, който е изпълнил успешно своя номер, той извади малка кутийка и я плъзна по масата. Дафни я отвори. В нея имаше диамантен пръстен.

— Гадняр! — Лицето на госпожа Сейнт Джон се изкриви в зловна гримаса. — Ненавиждам ви! Искане ми се да ви изхвърля от прозореца!

— Не бих постъпил така — заяви господин Паркър Пайн. — Хората биха се озадачили.

— Сигурен ли сте, че това не е истинският пръстен? — попита Дафни.

— О, не, разбира се. Онзи, който вие ми показахте, си е на мястото върху пръста на лейди Дортхаймър.

— Е, добре, тогава всичко е наред.

— Странно е, че ми зададохте този въпрос — отбеляза Паркър Пайн. — Разбира се Клод, горкото момче, не е кой знае колко умен. Той може лесно да бъде заблуден. Така че, за да съм сигурен, показах пръстена на специалист тази сутрин.

Госпожа Сейнт Джон внезапно седна обратно на стола.

— О! И какво каза той?

— Каза, че това е изключително добра имитация — заяви господин Паркър Пайн, широко усмихнат. — Първокласна работа. Сега успокоихте ли се вече?

Госпожа Сейнт Джон понечи да каже нещо, но спря. Втренчи се в домакина.

Той зае отново мястото си зад бюрото и я погледна доброжелателно.

— Наивникът, който трябваше да извади горещите кестени огъня — каза замислено той. — Ролята не е приятна и не бих иска да я изпълни някой от моите хора... Моля, казахте ли нещо?

— Аз... не, нищо.

— Добре. Нека сега аз да ви разкажа една малка история. Отнася се за една млада дама. Русокоса млада дама струва ми се. Тя не е омъжена. Фамилията ѝ не е Сейнт Джон. Крыщелното ѝ име не е Дафни. Тъкмо обратното, казва се Ърнестин Ричардс и доскоро е била секретарка на лейди Дортхаймър. И така, един ден обковът на диамантения пръстен на лейди Дортхаймър се разхлабил и госпожица Ричардс го занесла в града, за да го поправят. Също като вашата история, нали? На госпожица Ричардс ѝ хрумнала същата идея, която хрумнала на вас. Тя дала пръстена да му направят дубликат. Но тя била далновидна млада дама. Разбирала, че ще дойде ден, когато лейди Дортхаймър ще открие подмяната. А когато това стана ще си спомни кой е занесъл пръстена на поправка. Веднага ще заподозре госпожица Ричардс. И какво станало по-нататък! Първо, както се досещам,

госпожица Ричардс си сложил перука номер седем, с път отстрани... — той спря невинен поглед върху буклите на клиентката — и в тъмнокестеняв цвят. После дошла при мен. Показала ми пръстена, дала ми възможност да се уверя, че е истински и така отклонила каквито и да било подозрения от моя страна. След като по този начин уредила план за подменянето му, младата дама занесла пръстена на бижутера. Той го върнал на лейди Дортхаймър. Снощи госпожици Ричардс предаде другият пръстен, имам предвид фалшивият, в последната минута на гара „Ватерлоо“. Съвсем правилно е разчитала на това, че господин Лътърл не е специалист по диаманти. Но просто за свое спокойствие бях уредил снощи във влака да пътува и един мой приятел, търговец на диаманти. Той погледна пръстена и веднага отсече: „Този диамант не е истински, но е отлично копие от стъкло.“ Разбирате за какво става въпрос, нали, госпожо Сейнт Джон? Когато лейди Дортхаймър открие, че е измамена, какво ще си спомни? Чаровният млад танцьор, който бе свалил пръстена от ръката ѝ при угасването на осветлението! Ще направи разследване и ще научи, че ангажираните предварително танцьори са били подкупени, за да не отидат на бала. Ако дирята доведе до моята кантора, онова, което бих могъл да разкажа, ще изглежда като скалъпена история. Лейди Дортхаймър не познава никаква госпожа Сейнт Джон. Разказът ми ще прозвучи като плитка лъжа. Сега нали разбирате, че не можех да го допусна? Ето защо моят приятел Клод постави върху ръката на лейди Дортхаймър *същия пръстен, който беше свалил*. — Усмивката на господин Паркър Пайн вече не бе толкова доброжелателна. — Разбрахте ли защо не желая да взема такса от вас? Аз обещавам, че ще направя хората щастливи. Вас не можах да направя щастлива. Ще ви кажа само още едно нещо. Млада сте и може би това ви е за първи път. За разлика от вас аз съм в доста напреднала възраст и имам дълъг опит в събирането на статистически данни. Въз основа на него мога да ви уверя, че в осемдесет и седем процента от случаите нечестността не си струва усилията. Осемдесет и седем процента. Помислете си върху това число!

Фалшивата госпожа Сейнт Джон скочи рязко от стола.

— Отвратителен дъртак! — изруга тя. — Разигравахте ме, за да платя разходите! А през цялото време... — Тя се задави от гняв и хукна към вратата.

— Забравихте си пръстена — подаде ѝ го той.

Тя го грабна от ръката му, погледна го за миг и го хвърли през отворения прозорец.

Блъсна вратата и изчезна.

Господин Паркър Пайн погледна с любопитство през прозореца.

— Стана така, както предполагах — рече той. — Сега някой ще бъде изненадан. Господинът, който продава долу ще има да са чуди какво да прави с пръстена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.